

(1937 -)

MEHMET SARI

Mehmet Sarı 1937 İstanbul doğumludur... Bizi kendisiyle "Aziziye Sosyal Dayanışma, Kültür ve Eğitim Vakfı" Başkanı Selçuk Tuna Bey tanıştırdı. Bu Vakıf İstanbul Süleymaniye Camii Külliyesi içinde faaliyetini sürdürmektedir. Kamera çekimlerimizi, 31 Mart 2010 tarihinde bahsi geçen vakfın uhdesinde bulunan Süleymaniye Dar-ül Hadis Medresesinin kurucusu, hocası ve Osmanlı Şeyhülislâm'ı Ebusuud Efendinin odasında gerçekleştirdik. Şelçuk beye çok teşekkür ediyorum.

Mehmet Sarı ağabey, Bediüzzaman hazretlerine üç kere ziyaret etme şansına sahip olmuş...

Hız. Üstad'ın 1960 senesinin ilk günlerinde İstanbul'a yaptığı son ziyaretlerinde, Piyer Loti Otelinde çekilen şemsiyeli fotoğraf karesinin içine Mehmet Sarı da girmiş... O sırada Hız. Üstad'ın kolundan tutup kısa bir müddet yürümesine de yardım etmiş... 1959'da Ankara'da yedek subaylığını yaparken Atıf Ural ve Said Özdemir ağabeylere teksir işlerinde de yardımcı olmuş Mehmet Sarı... Mehmet ağabey halen İstanbul'da ikamet ediyor ve hizmetlerine devam ettiriyor... Hatıraları yazıldıktan sonra kendisine tashih ettirilmiştir...

Mehmet Sarı Anlatıyor:

1937 yılında İstanbul'da doğdum. Aslında İneboluluyum. 1955 yılında İstanbul Tophane Sanat Okulunun Motor Bölümünden mezun olduktan sonra Taşkızak Tersanesinde motorcu olarak çalışmaya başladım. Orada Abdulkâfi Talu isminde bir kardeş benimle ilgilendi. 18 yaşlarında Risale-i Nur'u tanımış oldum. Bana abdest almayı namaz kılmayı göstererek öğretti. O da motor kısmında idi. Cuma'lardan başladım namaz kılmaya... Sonra beni Süleymaniye Kirazlımescid Sokaktaki 46 nolu dersaneye götürdü. Orada ağabeyler Osmanlıca Risale-i Nur yazmaya teşvik ettiler. 2 numara bir uç alıp 'Küçük Sözler'i kopya çekerek şevkle yazdım. Bir ayda Kur'anı öğrendim. O sırada Hasköy'de oturuyordum. Son olarak özel bir şirkette çalıştım ve 1993'de emekli oldum.

KÜÇÜK SÖZLER'İ YAZIP ÜSTAD'A GÖTÜRDÜM, FAKAT...

Sene 1957... Üstad'a gidip gelen ağabeyler vardı; onlara, ben de gitmek istiyorum dedim. Üstad öyle herkesi kabul etmez dediler. Sonra bir ağabeyin söylemesiyle yazdığım Küçük Sözler'i ciltlettim... "Üstad şimdi seni kabul eder" dediler. Hizmet namına olduğu için... Bir Ramazan Bayramında babama, "ben Bursa'ya gezmeye gidiyorum" dedim. Babam çok disiplinli birisiydi. Zekeriya diye bir kardeşle beraber trenle Isparta'ya gittik. Yalnız ben daha Üstad'ın makamını falan hiç bilmiyorum. Önce bir ağabeyin dükkânına gittik ama "kardeşim Üstad kimseyi kabul etmiyor" dedi. Üstelik kızdı bize. Ama tarif etti Üstad'ın şimdi müze olan evini. Zili çaldık, Zübeyir ağabey çıktı 'ne istiyorsunuz kardeşim?' dedi. Üstad'ı ziyaret etmek istediğimizi söyledik. O da "Üstad hasta kardeşim, siz ta 8 yüz kilometreden niye geldiniz?" dedi. Biz boynumuzu bükünce, gitti Üstad'a sormaya. Sonra döndü ve 'gelin' dedi.

Rahmetli Ceylan Çalışkan ağabey karşıladı bizi. Önce o Üstadın odasına girdi, peşinden Zekeriya sonra ben girdim. Üstad karyolada sağ tarafına doğru yatıyordu, üzerinde battaniye vardı, hastaydı yani. Yerde iki parça eski kilim vardı. Sol tarafta bir odun sobası... Elini öptük, oturduk. 10 dakika kadar konuştuk. Ama tam ne olduğunu, ne konuştuğumuzu heyecandan bilemedim. Üstad Hazretlerinin konuşmasını da tam anlayamıyorduk, Ceylan ağabey bize aktarıyordu. Ceylan ağabey tamam deyince kalktık, tekrar elini öperken Üstad benim başımı okşadı. Yastığın altından bir kese çıkardı iki adet yeni 50'şer kuruş verdi bize. Fakat yazıp götürdüğüm 'Küçük Sözler' kitabını heyecandan vermeyi unuttum. Trene gelince kitap aklıma geldi ama dönmedik. Sonra gönderdim, Üstad arkasına kırmızı kalemle duasını yazıp tekrar bana iade etti. Kitap hala bende duruyor. İlk ziyaretim böyle...

GECELEYİN TEKSİR YAPIP HASIR ÜSTÜNDE DİNLENİYORDUK

Sene 1959. Ben yedek subay olarak asker oldum, Ankara'ya gittim. O zaman lise mezunlarına yedek subay hakkı veriyorlardı. Askerliğimi Gazi çiftliğinde yaptım, radar subayıydım. Ulus'ta Murat Lokantasının üzerindeki Said Özdemir ağabeyin dersanesine gitmeye başladım. O zaman kitaplar yeni harflerle basılıyordu. Çarşaf gibi sayfalar geliyor, biz onları katlayarak kırıyoruz, iş çok... Said Özdemir, Atif Ural ağabeylere yardım ediyorduk. 27 numara vardı Ulus'ta; sonradan Bayram ağabeyin kaldığı dersane. Oranın bodrumunda rahmetli Binbaşı Hayri Bey'in nezaretinde geceleyin Asa-yı Mûsa'yı teksir yapıyorduk. Her akşam geliyor, yardım ediyor, hasır üstünde yatıp dinleniyorduk. Ertesi gün işe... Ben daha çok teksir kolu çeviriyordum. Tabi bir basımda diyelim 500 tane sayfa, odanın içi hemen doluyordu. Bir sabah Said ağabey bizi Haymana'nın bir köyünde bir samanlığa götürdü. O sanmalıkta o teksirleri gruplar halinde dizdik. Orada onları kitap haline getirmiştik. Biz genciz tabi bazen şakalaşıyorduk, Said abi kızıyor "ses etmeyin aman duymasınlar" ihtar ederler diye ihtar ediyordu. Hatta bize anlaşılmasın diye bir bakraç içerisinde yemek olarak kuru fasulye getirmişlerdi.

ÜSTAD'A MANGAL GÖTÜRDÜM

1960'ın başları. Ankara'da bir gün dersanede Said Özdemir, Salih Özcan, ismini hatırlayamadığım jip sahibi birisi, bir de ben varım. Bir telefon geldi Hüsnü ağabeyden "Üstad'la beraber geliyoruz, karşılayın" diye. Hemen bir telaş giyindik, jipe bindik. Ben arkada oturuyorum. Baktım bir araba geçti, arka koltuğun ortasında Üstad Hazretleri oturuyordu. Diğer ağabeyler aralarında sohbet ettikleri için görmediler arabayı; "Üstad geçti" diye bağırdım. Hemen döndük geriye. Fakat yetişemedik. Üstad nereye gider diye düşündük; herhalde Hacıbayram'a gider diye düşündük. Orada bir kardeş, Denizli Caddesinde Beyrut Palas Üstad'ın gideceği yer dedi ve oraya yöneldik.

Vardık, otelin önü insan kaynıyor. Ben de Üstad'ın yanına çıkmak istiyorum. Fakat Üstad kabul etmiyor dediler. Bir fırsat çıktı; Üstad bir mangal istemiş, biz küçük bir mangal bulduk, dört kişi birer ucundan tuttuk. Polis müdahale etmek istedi. "Üstad mangal istemiş onu götüreceğiz" dedik. Bir küçücük mangala bir de bize, ucundan mangalı tutmuş dört kişiye baktı; "iki kişi gitsin" dedi. Onlardan birisi ben oldum, yukarı çıktık. Üstad Hazretleri otelin odasında yerde bir leğen içinde ibrikle abdest alıyordu. O kadar görmüş oldum, polis bizi tekrar dışarı çıkardı. Bu Üstad'ı ikinci kere görüşüm olmuştu...

ÜSTAD'IN YÜRÜMESİNE YARDIM ETTİM

Ankara'da Üstad'ı böyle gördükten sonra ben izin aldım, İstanbul'a geldim. Biz üç kafadardık; rahmetli Urfalı ressam Yaşar Yayla, Abdullah ve ben. Bir haber geldi "Üstad İstanbul'a geliyormuş" diye. Biz hemen Kabataş İskelesine gidip orada Üstad'ı bekleyelim dedik. Üstad araba vapuruyla geçecek, daha köprü yok. Orada 3-4 saat bekledik. Bir araba vapuru yaklaştı yine gazeteciler, polisler kalabalıklaştı. Millet de doluştu. Baktık Üstad, Hüsnü ağabey, Bekir Berk ve Fırıncı ağabeyler arabada. Araba tam vapurdan inerken millet alkışladı, ama araba hiç durmadan çekti gitti. Hemen bir taksi çevirdik, "şu taksiyi takip et" dedik. Üstad önde biz arkada. Eminönü Belediyesinin orda Piyer Loti Oteli var. Fakat araba oraya kadar giremiyor, 50-100 metre kadar dar yol var, araba mecburen açıkta durdu. Gazeteciler resim çekmek için o kadar rahatsız ediyorlardı ki; orada bir şemsiye açıldı, Üstad'ın üzeri kapatıldı. O sırada bana da Üstad hazretlerinin sol kolunu

tutmak, bir müddet yardım etmek nasip oldu. Yürümesine yardım ettim. O hali tarif etmem mümkün değil, o manevi hali... Asker olduğum için saklanıyorum ama o şemsiyeli fotoğrafta ben de görünüyordum. Hatta Mehmet Emin Birinci "Keçeli kaldırsana başını ne saklanıyorsun" dedi. Otele kadar geldik, polisler dolu, kimlik soruyorlar, ben orada korktum daha içeri giremedim. Orada sivildim ama ihtilal hazırlıkları var, askerim. Hz. Üstad'ı üçüncü ve son görüşüm de böyle oldu...

ÜSTAD'IN VEFATINDA URFA'YA GİTTİM

Ankara'da askerliğime devam ediyorum... Bir akşam geldim, baktım dersanede kimse yok. Birisi geldi "Başımız sağ olsun kardeş" dedi. "Ne oldu?" dedim. "Üstad Urfa'da vefat etmiş" dedi. Günlerden Çarşamba. Ben de Urfa'ya gideceğim dedim. Dört kişi birleştik fakat paramız çıkışmadı, 80 lira lazım. Bir kardeş geldi "yahu ben gidemeyeceğim, bende 80 lira var size vereyim" dedi. Bir taksi tuttuk, doğru Urfa'ya. Ama ne izin aldım ne de kimseye haber verdim. Askerim, Çarşamba akşamı yola çıktık, Perşembe, Cuma, Cumartesi öğleye kadar mesai var gitmedim. Pazar tatil. Bizim Askerî Birlikte bir Binbaşı, bir Başçavuş bir de Teğmen olarak ben varım. Urfa'ya vardık ama cenaze bir gün önceden kaldırıldığından biz yetişemedik. Çok kalabalıktı, biz artık Üstad'ın kabrini ziyaret edip, cenaze namazı kılıp döndük.

Ertesi günü Ulus'tan askerî servis arabası var. Bir pikap, öne rütbeliler, arkaya bizler oturduk. Havadan sudan konuşuyoruz her zaman olduğu gibi. Gittim Birliğe masama oturdum; bana hiç bir kimse hiç bir şey sormadı. "Nerdesin?" diyen yok. Ama biri sorsa aklımda diyecek hiçbir şey de yok. Bu bir inayet oldu.